

s' Bohom hieschežen taś rietke bie, so dny woni skote hory lubjachu, teho lubeho Boha zyle wotmolwenie te bie: ach dy bychy jenu tajku wutrobu mieli! to by nieschto byto, ale ja snaju tu cźlowicźnu wutrobu, a tezi ludźo ni maju hieschežen žanu druhu wutrobu. 5 Mos. 5, 29.

Dny naschi wotzojo spiewali su: „O dy bych ja kaž dźieczatko sa tobu spłacžom wo-
 „kaś;“, da su woni tolla nieschto wot teje myslie pschi tym mieli, kaž bychmy sa tym sbožni-
 kom biežecź dyrbeli a ja wierju, so jich wele bej mysla, to neje hinaś jako prawie; ale we sbo-
 nenju so hinaś nameka. Sa tym sbožnikom spłacžom kōdźicź, može jeno jene dźieczo bože, kiž bej myslu, so jeha taś nelubuje, so jeha taś blisko nima, kaž swuķnyto je, kiž so taś kaž Hiob ma: „moj so derie romadzi snajemoj, ja
 „paś jeno jeha nietyl nemožu namekacź.“
 Hiob 23, 3.

Schtož tych druhich ludźi nastupa, da ton sbožnik jim neprawu nečini, so so widžiež neda: won wie, dny ta wutroba hieschežen dobytaneje, so te widjenje tolla niczo nepomha. Won pschindže do teho swojeho a tezi swoji jeha hory newfachu. Joh 1, 11. „Ja sym
 „pola was,“, prajesche won, „wy sje me wi-
 „džili a tolla newierieže,“, Cap. 6, 36. Won stejesche po swojim horistacžu sredža beš swojimi Zaposchtotami a woni je liedom možachu sap-
 schijecź